

Сектор культури Липоводолинської РДА
Центральна районна бібліотека ім. Л.Новиченка

Майстри вишивки

(краєзнавчий путівник)

Липова Долина

2015

Кожен, хто шанує українські національні традиції, хто хоче зберегти пам'ять про Україну, хто має витончений художній смак, – не обійдеться без вишивок, керамічних та розписних виробів, сувенірів, створених талантом і щирим серцем народних митців нашого краю.

Зараз – особливий час. Ми звертаємось до джерел народної творчості, до народних традицій. І як радісно усвідомлювати, що вони сьогодні оновлюються, оживають, і, мабуть, чим більше ми будемо їх знати, то, можливо, життя наше буде більш радіснішим, духовно багатшим.

Українська вишивка, рушники віють на серце кожного з нас чаром рідної стихії і є живущим бальзамом, який сповнює нас споконвічною могутньою силою українського народу.

Мабуть, ніколи не зможемо ми довідатися, хто і коли вперше здогадався втілити в узорний мотив красу рідної природи, свої переживання та відчуття, бо з огляду на довговічність тканини та ниток наука позбавлена можливості точно визначити час виникнення цього мистецтва.

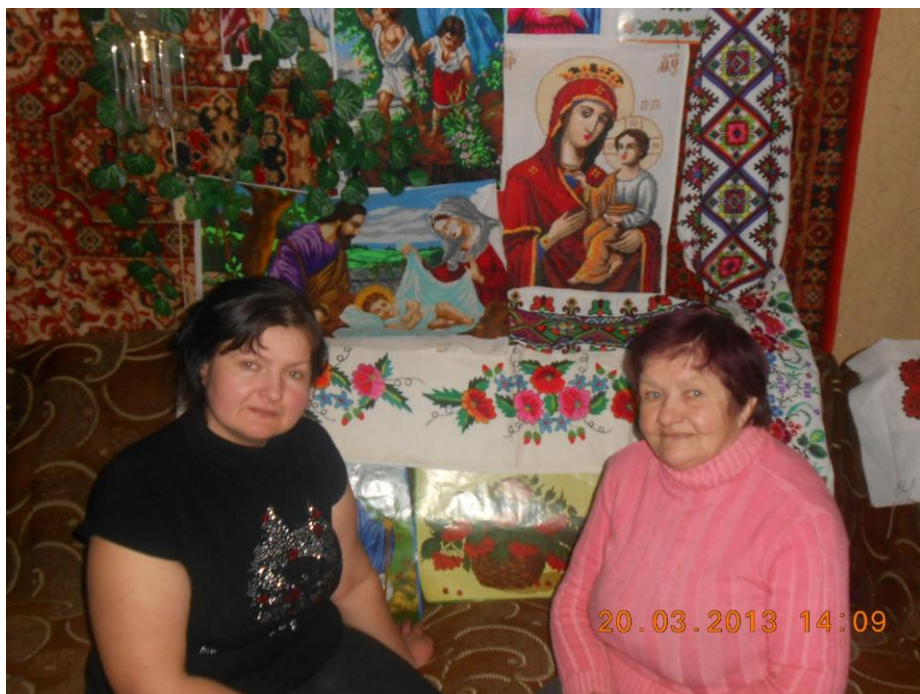
Мальовниче село Берестівка – земля особливої долі, особливої історії, особливих людей. Славиться це село народними майстрами та умільцями і просто талановитими людьми. Серед них і Стецюра Тетяна Петрівна – чарівна, добра, енергійна жінка, – так характеризують її сусіди та інші жителі села.

Народилась вона чудового зимового ранку 13 грудня 1979 року в с.Берестівка, де проживає і до цього часу. Тут вона ходила до дитячого садка, тут закінчила 11 класів. Навчалась у Роменському с/г технікумі.

Вишивкою почала займатись ще з дитячих літ, з 5-6 років. А любов до цієї краси вона перейняла від своєї, уже покійної бабусі по маминій лінії, Пузань Надії Андріївни.

Мама Тетяни, Стецюра Любов Василівна, також вишиває. Разом із донькою вони власноруч створюють цю неймовірну красу.

(на фото Тетяна разом з мамою.)

В сім'ї вишивають усі жінки, сестра Тетяни – Карпець Вікторія Володимирівна та її донька Карпець Людмила Іванівна. І всі вони мають надію, що їх любов до вишивки буде передаватися і наступним їхнім поколінням.

Основним заняттям та відпочинком стало вишивання для майстрині Світлани Сергіївни Карцанової з села Русанівка.

Ще з шкільних років Світлана спостерігала як займалася рукоділлям її мама. Згодом цей дар успадкувала і вона. І сьогодні односельчани знають її як гарну господиню, в оселі якої багато вишивок (їх загальна кількість складає більше 50 робіт). Свої експонати Світлана Сергіївна представляє на виставках до Дня села та районних святах.

Світлана Сергіївна Пустовіт – майстриня-вишивальниця із с.Капустинці. Її роботи неодноразово прикрашали районні та сільські свята та виставки декоративно-вжиткового мистецтва.

Народилася Світлана Сергіївна в далекому місті Семипалатинськ. Там зустрілася з юнаком, що відбував строкову службу. Поєднавши свою долю з Олександром, в 1991 році приїхала на Батьківщину чоловіка. З того часу дівчина з Казахстану закохалася в українську вишивку. У своєму прагненні до прекрасного, вміє майстриня кожен буденний річ, як то серветка, килимок, простирadlo чи наволочка перетворити на витвір мистецтва, а рушники, вишиті її дбайливими руками поєднали не одну пару молодят.

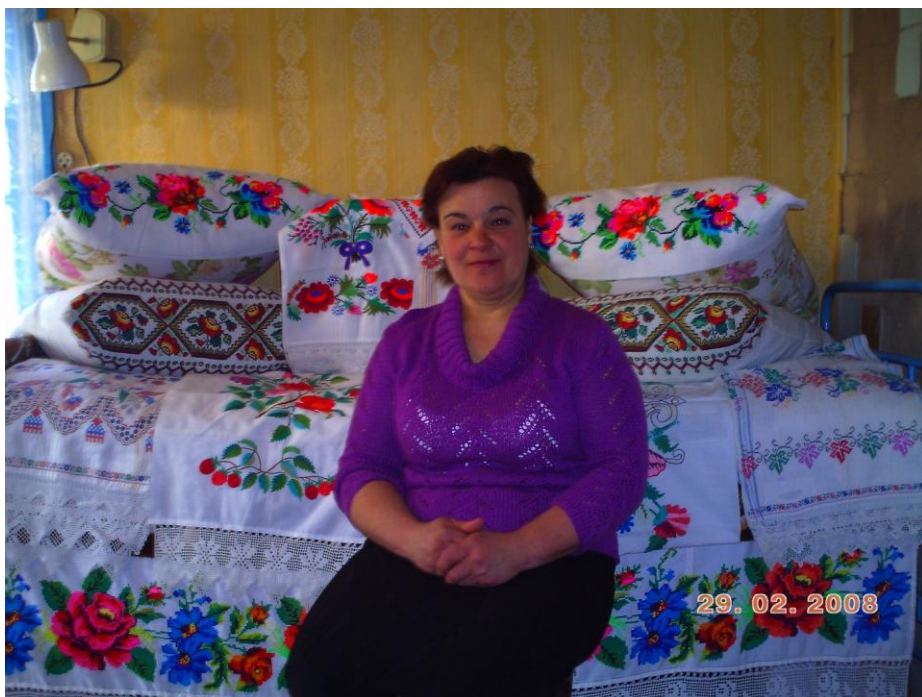
Планів і задумів у Світлани Сергіївни ще багато. І хоча за щоденними сільськими клопотами часу на улюблену справу залишається мало, мріє сільська майстриня поєднати українську вишивку з вишиванням бісером.

Вражають майстерністю, витонченістю, красою вишиванки зовсім юної Марини Володимирівни Плутенко, що проживає в с.Бєєве. Вона учениця 9 класу. Вміло працювати голкою на полотні навчила Марину бабуса Ганна Григорівна. Її рушники, серветки, наволочки – все посміхається рожевими трояндами, маками і вражає яскравим орнаментом.

Коли заходиш до будинку Любов Іванівни Сай, яка живе і працює в рідному селі Бєсєвє, то в очі відразу кидається розмаїття вишивок, вони приваблюють своїми барвами та майстерністю виконання. Хист та вміння до вишивання перейняла Любов Іванівна від своєї матері. І створює цю неземну красу майстриня у вільний від роботи час, особливо довгими зимовими вечорами.

Жительці с.Саї Лідії Михайлівні Власенко немає кращого відпочинку як вишивання. Хоч це нелегка праця тримати годинами голку в руках, вдивлятися в полотно та візерунок,

тисячі разів змахувати рукою при вишиванні. Її роботи кожного року експонуються на виставках народних умільців під час проведення Шевченківського свята. Лідія Михайлівна творить красу своїми невтомними руками (це і рушники, і наволочки, і серветки і ікони, а в даний час вишиває донькам блузки).

В сім'ї Людмили Іванівни Євтушенко жительки с.Саї вміння вишивати голкою передається з покоління в покоління. Ще зовсім малою дівчинкою її навчила цьому ремеслу прабабуся Наталія. Але по-справжньому займатися

вишиванням Лідія Іванівна стала після виходу на заслужений відпочинок. Є в майстрині заповітне бажання: передати свій талант вишивання онучці Ірині.

Вишивати не складно і кожен може навчитися, якщо захоче. Лише треба прикласти трішечки зусиль, натхнення, любові та мати велике бажання. А майстерність прийде згодом.

Учись, дитино, гарно вишивати –
Це творчість і поезія душі.
У вишивці закладено багато...
Від неї відцуратись не спіши.
У ній краса, билина, думка й казка,
В ній подих вітру, шепіт квітів й трав,
Любов, турбота, ніжність мами, ласка,
Чарівність й диво сонячних заграв.
Учись, дитино, гарно вишивати,
У вишиваночку вдягнеш колись дитя
І будеш колискової співати.
Усе повториться, таке воно – життя.

Відповідальний за
випуск:

Лисенко С.А. – директор ЦБС

Матеріал підготувала:

Мельник В.М – – завідувача
методико-
бібліографічним відділом ЦРБ

Комп'ютерна верстка:

Тимошенко С.О. – провідний
бібліотекар відділу інформаційних
технологій та комп'ютерного
забезпечення бібліотечно-
бібліографічних процесів

